

Derimod er man ikke i Lovforslaget gaaet til at optage Bestemmelser om lignende Vedtægter for Landets Vedkommende. Stulde man mene, at der var Trang til at gaa den Vej og aabne Landkommunernes Udgang, navnlig de Landkommuner, der have en mere bylignende Bebyggelse, til at faa Vedtægter i Lighed med Købstæderne, vil jeg for mit Vedkommende meget gerne gaa med dertil. Jeg er ikke gaaet med dertil, fordi der i de allerfleste Landkommuner ikke vil være Brug for saadanne Vedtægter, idet der kun bliver Spørgsmaal om ganske enkelte Beværtningsadkomster. Der tror jeg, at man har ordnet Forholdet paa en for Kommunerne fyldestgørende Maade, naar Sagen er bleven lagt i Administrationens Haand, men saaledes, at Kommunalbestyrelsen i Landkommunen skal give Erklæring først. Jeg har haft denne Opfattelse, fordi jeg ved, at i den Tid, jeg kender Administrationens Afgørelser med Hensyn til de Spørgsmaal, hvorom der her er Tale — og det er en Tid, som nu gaar omtrent 20 Aar tilbage — har man altid i Administrationen taget Hensyn til Sogneraadets Erklæring. Jeg tror ikke, at man skal kunne paavise mange Tilfælde, hvor der er blevet oprettet en ny Beværtning i en Landkommune imod Sogneraadets Protest, lige saa lidt som man skal kunne paavise Tilfælde, hvor der er givet Bevilling til Personer, mod hvilke Sogneraadet har protesteret. Administrationen har i saa Henseende gennemgaaende taget alt det Hensyn, som der kunde tages til Sogneraadene. Men imidlertid, man vil jo opnaa større Betvælgelse ved en Vedtægt, og derfor, gentager jeg, mener man det rigtigt at aabne Udgang til saadanne Vedtægter ogsaa for Landkommunerne, nu vel, saa skal jeg være med til at gaa til en saadan Indrømmelse. Det er altsaa den Ordning, vi have med Hensyn til Begrænsningen af Adkomsterne.

Naar Spørgsmaalet derimod bliver, hvem der skal meddele selve Adkomsten, vil jeg rigtig nok tilstaa, at jeg er meget betænkelig ved at give Kommunalbestyrelsen udelukkende Raadighed over Afgørelsen af dette Spørgsmaal. Jeg tror, at det vil virke meget uheldigt og navnlig vil bringe politiske Hensyn til at spille en ikke ringe Rolle ved disse Afgørelser, hvor de dog skulle holdes helt borte. Det forekommer mig, at man naar til noget bedre, naar man tager Ordningen saaledes, som den er her i Forslaget, hvor det er Administrationen, der har den endelige Afgørelse, men hvor den er bunden til at indhente Erklæring fra Kommunalbestyrelsen, hvor det med andre Ord er denne, der indstillter, men Administrationen,

som afgør, om Indstillingen kan tages til Følge. Og jeg skulde for Resten tage meget fejl, om Kommunalbestyrelserne, alt vel overbejst, ikke ville være nok saa glade ved denne Ordning, hvorved der ikke bliver lagt noget Ansvar for Afgørelsen over paa dem, og hvor de over for de mange Stormløb, der naturligvis komme til dem om at give Bevilling til den ene eller den anden, kunne henvise til, at naar det kommer til Stykket, er det ikke dem, der afgøre Sagen, men Administrationen. Jeg har for mit Vedkommende ikke noget imod, at man maasse valgte andre Udtryk end dem, der ere brugte her i Forslaget, og som maasse bedre kunde markere, at den Indflydelse, jeg her har talt om, at Kommunalbestyrelserne bør have med Hensyn til Valget af den Person, hvem Adkomsten skal gives, bør være rundelig for at bruge dette Udtryk. Det kan jo være, at det ikke er tilstrækkeligt i saa Henseende blot at henvise til, at Kommunalbestyrelsens Erklæring skal indhentes. Vi kunne maasse tale om at saa det stærket paa en eller anden Maade, saa at vi ramme Tanken bedre. Det er for mig det væsentligste ved det foreliggende Forslag, at kunne fastholde de Regler, vi nu have om en begrænset Udgang til at kunne udøve Beværternæring og Handel med spirituøse Drikke, fastholde dem og yderligere forbedre disse Regler. Jeg tror nemlig, at man derved opnaar alt, hvad der for Tiden kan opnaas for at komme til en bedre Tilstand med Hensyn til de Forhold, som Lovforslaget omfatter. Formaalet for mig er det, som jeg har nævnt, at søge at forringe den Fristelse, som de mange Udstøkningssteder og Handelssteder med Brændevin bliver, og i saa Henseende tror jeg ikke, det kan nytte at slaa ind paa nogen anden Vej end den, som er anvist her, og som jo ogsaa er den, vi hidtil have betraadt. Jeg kan for saa vidt glæde mig over, at Forslaget netop paa dette Punkt jo synes at have vundet Tilslutning fra de fleste ærede Taleres Side, saa at jeg tør have Haab om, at Forslaget vil kunne blive et Forhandlingsgrundlag til en ny Ordning af denne Sag. Der er i øvrigt fremsat fra ærede Medlemmers Side Bemærkninger angaaende de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, og jeg skal tillade mig at omtale de væsentligste af disse. Der er saaledes af det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds (Sloth) og det ærede Medlem for Aalborg Amts 3dje Valgkreds (F. Jensen) stærkt fremhævet, at man burde i Lovforslagets § 2 gaa videre, end sket er, saa at den Adkomst, der gives paa Udstøknings af stærke Drikke, kun bør gives for Tid og navnlig for kortere Tid.